

Kolme Hengellistä Laulua.

1. „Käy wisust' ot' waari“
2. „O sitä onnettomuutta“
3. „Hää-laulu.“

Kokoili

— l — a.

Tampereen
kaupunginkirjasto

Sinta: 15 penniä.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

3511 A&W
100:-

Käy wisust' ot' waari kuhunk' matkas sun wie,
Sill' portti on ahdas ja kaita on tie; Kuin elämään
saattaa ja harwat on niin, Ken taitaa sen löytää
ja waeltaa siin!

2. Mht' petollist' porrasta raketaan tääll', Waan
kuolleesta uskost' ja lain töiden pääll'. Siin Abra-
hamin helmaan mentäisiin juur', Mutt' kompastus
tulee ja lankeemus suur'.

3. Ei uskot' niin kaidaks' sit' elämän tiet',
Kuin ijäiseen kunnian salihin wie. Sinn' mentäis'
kusj' liha myös jotakin wois, Eit' jätettäis totu-
tuit' syntejä pois.

4. Täsf' luotetaan kristityin nimeen, paits' työt',
Ja istutaan waunuihin maailman myöt'. Siin hi-
mot jitt' wetävät, tempaawat tääll', Paits' suitsii
ja ohjii kuin luffaalla jääll'.

5. Niin ajellaan lystäillään ympäriins' tääll',
Mht' sinne nyt tänne turhuuden jääll'. Ei lihalla
himojans kiellettäis siin', Ja luullaan ett' taiwaan
tiell' kuljetaan niin.

6. Ei, ei minä pelkään ei päinkään se wie, Ei
taiwaaseen ole niin kewiä tie. Sill' taiwahan retki
on kaita muist' se! Se murheen ja ristin ja wai-
wan on tie.

7. Ei hypyll' ja leikill' tääll' vihollisia taada,
Ei hehumall' kunnian kruunua saada. Tääll' kärke-
fitään soditaan, Jesuksen kansja, Ja kielletään
maailma pois kokonansa.

W. L. D. Jesu Kriste wiatoin, j. n. e.

Sitä onnettomuutta, Kuin näin Herran armo-
tuhlataan, Jota Hän meille tarvitsee, Koska sen syn-
niks' nautitsee.

2. Kuin Herran luotui päiviä, Sabathi ja
myös juhlia, Syuneissä suuris wietetään Ja pa-
hennukset saatetaan.

3. Joit' Hän on meille säätänyt Ja armostan-
sa antanut. Ett' jilloin muista muinoiset Ne rikos-
synnit hirmuiset.

4. Waan se on toimi muutettu ja synnin päi-
wäks' salattu; Sill' tehdään syntii enemmän, Kuin
muina päwin muutamain'.

5. Silloin pahat kaikki kokoovat ja heidän
joukkoons' joutuvat, Joilla on synnin palvelus Ja
kaikkalainen saastaisuus.

6. Siinä kiukutaan ja kiroillaan, Suowutaan,
noin myös tapellaan; Jos joku heitä nuhtelis, Sen
päälle koht' he ryntäis.

7. Ja joku päivän alusja, On elän' Herran

pelwossa, Jo tosin ehtoopuolella Hän syntiin itsens' kiihuhtaa.

8. Moni kyll' tiennyt on lapsuudest', Jumalan wihan uhkaukset, Waan wäähän niitä wälttänyt Ja itsjäänsä jäästännyt.

9. Min' walmis pahuutt' täyttämään, Syntistä seuraa pitämään; Ei ajatellen ensinkään, Ett' palke seuraa syntiä.

10. Mont' kaunist' saarnaa paimenten, Du jukka tuotu kansallen; Waan ei ole niitä toteltu, Eik' opiksemme oteltu.

11. Se Niiniwein kaunis kaupunki, Joss' oli paljon syntisii, Kosk' Jonas Herran ainoast' Heill' saarnas' Herran uhkaust'.

12. Niin he katumaan kiihuhdit Ja Herran tykö joudutit; Kanss' wältit wihan ansaitun Ja rangaistuksen uhatun.

13. Kuink' sulle käyne Suomen maa Kuin aina sanan kuulla saa; Etkö jä pelkää kostoa Ja Herran armon loppua.

14. Jo alkoi aika näkyä Jolla Hän tahtoi rangaista, Waan heitti kuitenkin helpolla, Odottain onko katuwaisia.

15. Waan kun ei kuulu katumust' Eik' tule harrast' rukoust', Niin vielä witsa wiimeinkin, Ansaitaan aina kowempi.

16. Sillä sen kaikki tietävät Etki Hän jäästä syntiseit; Ne ajallisest' rangaistaan Ja ijäisesti waiwataan.

17. Waan joka katuu syntinsä Ja tuntee pahat tekonsa, Ei sit' Herralta hyljätä, Waan taiwaan kotoon korjataan.

18. Niinkuin teki se Dawidi, Jolle jo armo annettiin, Ja ristin päällä ryöwäri, Joll' paradiisi luvattiin.

19. Siis hyvää tehdä pyytäkääm', Jesust' ain' aruufsem' huutakaam' Joka on armon antaja ja pakan oikia jakaja.

20. Ett' me sen hyvän saisimme Ja pahan wälttää woisimme; Johon meill' armoa lainatkoon, Jesus on kaikkein sowinto.

Sää-laulu.

1. Weljet, jifaret kaikki kuin tässä olemme, Ja tähän seuraan kaikki kokoon tulimme, Tämän pidon kaunistukseks wietttämään tämä hetki, Myös niiden huwitukseks', jott' tämän walmisti.

2. Waan ensin muistakaamme, sen pöydän Herran pääll' Kuin nämät lahjat antoi meill' armostansa tääll'. Waan millä uskalluksell' me niiden tykö käynnme, Ellemme huokauksell' johdata mielenme.

3. Hän rawitsee kaikki myös luontokappaleet, Ne kaikkein halwimmattin, pojill' myös kaarnehen Suloisest' suojan antaa, Eit' ylönnanna heitä, Kosk' he myös owat totta Hänen kättensä töitä.

4. Waan Hän on meidät luonut järjen ja toimen kanss', Kielen ja äänen suonut, että Hänen lahjojans' Kiitoksella vastaanottaa, nautita kohtuullisest' Ja Häntä kunnioittaa aina armojens' edest'.

5. Milläs me eroamme luoduista halvemmist', Itsem' ja ilmoitamme luontoomme järjellist', Joll'ei rukouksilla, menoill' toimellisill', Röyrällä käytöksellä, lauluill' hengellisill'.

6. Jos ei taas ääni pauhaa, juur' kaikkein tykönä Ja kieli taida laulaa kirjoitus-lauluja, Kuin sielun, hengen voima sen päälle työtä tekee, Niin ääni kauniist' soiva, ei paljon merkitse.

7. Ei Herra sitä katso, kuinka sanat kuuluvat, Eikä ainoastaan tahdo meiltä äänen pauhinat'. Waan sanan voima saakoon, ja äänen liikuttakoon, Sydämet herättäköön, hartaasen kiitokseen.

8. Että sydän sytytetty kiitokseen on halusta, Ja mieli liikutettu on hartauden voimasta; Ain' ylitsekäwis kaiten suun, kielen selityksen Ja äänen toimituksen wäkewäst' woittaisi.

9. Kufin on kuulla saanut Jumalan sanasta, Jokainen myös sen tiennyt jo ruoka-lumuisssa, Ett'emme koskaan söisi ylönpalttiisuudes Ja watsjaa palweliji, hekuman wäärhyhdes'.

10. Niin ett'ei turmelluski terweys tuli, Kuin ruumiin jäsenillä, luonnostans' oliji. Jos se niin tapahtuupi pääll' tunnon ilmoituksen, Niin se myös myötäns' tuopi kowan rangastuksen.

11. Niin myös pidon tämän owat walmista-

neet Ja jälkeen wanhan tawan, wieraita kutsuneet:
Muistoksi kuin on nähnyt, ruumiinsa hedelmästä,
Sen kuin nyt tässä on tehnyt awio-rakennusta.

12. Ei tekään sitä soisi, ett' joku pahennus,
Kuin murheen heille toisi, wierailta tapahtuis; Sen
kukin taitaa ymmärtää itsestänsä, Jokainen myös
sen tietää juur kohdastansa.

13. Waikka se tapahtuupi täällä kyllä usiast',
Kuin ruumis kyllä saapi ja ruokaa runsahast', Niin
pahennukset jo silloin wallall' owat, Riidat ja ki-
roukset myös ylösnousewat.

14. Sentähden Jumalalta hääpäiwäks' hyljä-
tään Ja kaikkiwaltiaalta myös ylönsatsotaan, Ne
heitot huokaukset, kuin niissä edestuodaan Ja kaikki
palvelukset kelwottomaks' tehdään.

15. Sentähden kaunihisti ja niinkuin kristityt,
Jlolla raittihisti pitäkääm' häitä nyt, Että Herra
leppyysesti katsoisi meidän päällemm' Ja meidän
huokauksem kelpaisi hänelle.

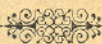
16. Ja nämät nuoret ratki, joidenka muistoksi
Täi merkillinen hetki on tullut tehdyksi, Myös saisi
siunauksen, onnen ja menestyksen Tää olkoon toi-
wotuksem ja suokoon Jumala.

17. Illoiset ikäpäiwät heill' Herra antakoon,
Edut ja lahjat hywät armostans lainatkoon, Että
he iloitsijiwat awio-onnestansa, Taidolla riemuit-
sijit toinen toisestansa.

18. Kaiken wihamiesten neuwot käyköön heidän
ohitse, Pahansuopain toiwot myöskin heille tulkkoon

hyväksi, Tai Liiton Herra suuri sen kyllä nähdä
taitaa, Hänen enfeleins juuri palveluksen kautta.

19. O Herra! heidän anna pelwossas pysyä
Ja kärsiwäisest' aina tahtoos tyytä, Että he tain
jäädyn alla sinua palvelisit Ja sinull' Pyhä Herra
kiitosta weisaisit!

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereella,

Tampereen kirjapainossa 1889.